

Sygn. akt III AUa 850/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Maria Małek - Bujak (spr.)
Sędziowie	SSA Marek Żurecki SSA Jolanta Ansion
Protokolant	Dawid Krasowski

po rozpoznaniu w dniu 20 kwietnia 2018 r. w Katowicach

sprawy z odwołania P. B. (P. B.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o umorzenie należności składek na ubezpieczenia społeczne

na skutek apelacji ubezpieczonego P. B.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gliwicach Ośrodka Zamiejscowego w Rybniku

z dnia 8 lutego 2017r. sygn. akt IX U 1780/16

1. uchyla zaskarżony wyrok i poprzedzając go decyzję organu rentowego i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.,

2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. na rzecz ubezpieczonego P. B. kwotę 6.630 zł (sześć tysięcy sześćset trzydzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania za obie instancje.

/-/ SSA M.Żurecki /-/ SSA M.Małek-Bujak /-/ SSA J.Ansion

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt: III AUa 850/17

UZASADNIENIE

Decyzją z 29 lipca 2016r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił P. B. umorzenia należności z tytułu składek na:

- ubezpieczenia społeczne za okres od marca 2005r. do listopada 2005r., od marca 2006r. do lutego 2007r., od kwietnia 2007r. do czerwca 2007r., listopad 2007r., styczeń 2008r., od kwietnia 2008r. do maja 2008r., od lipca 2008r. do sierpnia 2008r., od października 2008r. do listopada 2008r., od stycznia 2009r. do lutego 2009r. w łącznej kwocie
20.843,85 zł, w tym z tytułu składek 10.471,25 zł, a z tytułu odsetek 10.355 zł;

kosztów upomnienia - 17,60 zł

- Fundusz Pracy za okres od marca 2006r. do lutego 2007r., od maja 2007r. do czerwca 2007r., styczeń 2009r., w łącznej kwocie 874,17 zł, w tym z tytułu: składek 451,17 zł, a odsetek 423 zł;

gdyż w terminie 12 miesięcy od uprawomocnienia się decyzji o warunkach umorzenia, to jest do 17 marca 2016r. nie spłacił należności z tytułu składek nieobjętych postępowaniem o umorzeniu.

Odwołanie od decyzji wniósł ubezpieczony domagając się jej zmiany i zarzucił, że w jego ocenie zapłacił wszystko, co wynikało z decyzji umarzającej jego należności wobec ZUS. Pełnomocnik ubezpieczonego podniósł, że w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego decyzja ustalająca warunki umorzenia była wadliwa i nie ma podstaw do odmowy umorzenia zaległości składkowych za okres do lutego 2009r.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Wyrokiem z 8 lutego 2017r. sygn. akt IX U 1780/16 Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku oddalił odwołanie.

Sąd Okręgowy ustalił, że ubezpieczony od 2004r. prowadził jednoosobowo działalność w zakresie budownictwa i handlu samochodami. Z uwagi na to, że choruje na astmę, często wyjeżdża do K.. Wówczas korespondencję do niego skierowaną odbiera rodzina lub oczekuje ona na poczcie aż ubezpieczony odbierze ją osobiście.

Przy prowadzeniu działalności ubezpieczony korzysta z biura (...). W dniu 4 września 2014r. ubezpieczony złożył wniosek o umorzenie całości zadłużenia za okres objęty przepisami ustawy z 9 listopada 2012r. o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność. Decyzją z 5 listopada 2014r. zmienioną decyzją z 5 lutego 2015r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. określił, że według stanu na 4 września 2014r. umorzeniu będą podlegały należności z tytułu składek na:

- ubezpieczenie społeczne w łącznej kwocie 20.843,85 zł, w tym z tytułu: składek 10.471,25 zł, odsetek 10.355 zł, kosztów upomnienia - 17,60 zł

- Fundusz Pracy w łącznej kwocie 874,17 zł, w tym z tytułu: składek - 451,17 zł, odsetek - 423,00 zł.

Warunkiem umorzenia tych należności jest spłata należności niepodlegających umorzeniu. Należności z tytułu składek za okres od 1 stycznia 1999r. nieobjęte postępowaniem o umorzeniu należy uregulować w terminie dwunastu miesięcy

od uprawomocnienia się decyzji wraz z odsetkami naliczonymi do wpłaty włącznie, zgodnie z zasadami określonymi w ustawie z 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

W dniu 12 lutego 2016r. organ rentowy skierował do ubezpieczonego pismo, w którym poinformował go, że warunkiem umorzenia nieopłaconej należności jest spłata należności niepodlegających umorzeniu w terminie do 17 marca 2016r. W dniu 14 marca 2016r. do organu rentowego wpłynęło pismo ubezpieczonego nadane 11 marca 2016r., w którym zwrócił się o podanie wysokości należności podlegającej zapłacie. W dniu

18 marca 2016r. organ rentowy wystosował do ubezpieczonego w odpowiedzi na to pismo informację, że po rozliczeniu należności do lutego 2016r. jego konto wykazuje zadłużenie niepodlegające umorzeniu na FUS w kwocie 2.998,85 zł, na FUZ - 0,13 zł, na Fundusz Pracy 503,60 zł i do zadłużenia należne są: odsetki za zwłokę obliczoną od ustawowego terminu płatności do zapłaty włącznie, które na dzień 29.03.2016r. wynoszą w ogólnej kwocie 1.913 zł, koszty upomnienia w ogólnej kwocie 105,60 zł, koszty egzekucji w ogólnej kwocie 323,70 zł.

Do pisma załączono wydruk stanów należności dla płatnika obrazujący zadłużenie z rozbiciem na fundusze i miesiące. Pracownicy biura (...) zajmowali się obsługą księgową firmy ubezpieczonego, wypełniali deklaracje do ZUS, rozliczali zwolnienia chorobowe, prowadzili ksiązkę przychodu i rozchodu. Wpłatę składek ubezpieczony dokonywał sam ale nie każdego miesiąca zawiadamiał biuro, że składki zostały przez niego opłacone. Płatnicy mają z pracownikami ZUS wydziału składek kontakt telefoniczny. Do czerwca 2016r. I. L. prowadziła obsługę konta ubezpieczonego i jeżeli coś uzgodniła z płatnikiem w zakresie terminu zapłaty składek, to zgodnie z przyjętą praktyką w systemie były robione zakładki, ale takich zakładek dotyczących ubezpieczonego nie ma. W dniu 2 kwietnia 2016r. ubezpieczony dokonał wpłaty na rzecz ZUS kwot 505 zł, 1 zł, 3.000 zł.

W oparciu o dokonane ustalenia Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy stwierdził, że zgodnie z art. 1 ust. 10 ustawy z 9 listopada 2012r. o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność (Dz. U. z 2012r, poz. 1551) warunkiem umorzenia należności, o których mowa w ust. 1, 6 jest nieposiadanie na dzień wydania decyzji, o której mowa w ust. 13 pkt 1 niepodlegających umorzeniu składek na ubezpieczenie społeczne, zdrowotne, Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych oraz Fundusz Emerytur Pomostowych za okres od 1 stycznia 1999r., do opłacenia których zobowiązana jest osoba prowadząca pozarolniczą działalność lub płatnik składek, o którym mowa w ust. 2 oraz należnych od tych składek odsetek za zwłokę opłat prolongacyjnych, kosztów upomnienia, opłat dodatkowych, a także kosztów egzekucyjnych naliczonych przez dyrektora oddziału ZUS, naczelnika urzędu skarbowego lub komornika sądowego.

P. B. nie opłacił do wydania wyroku całej kwoty należności z tytułu składek niepodlegających umorzeniu, bo 2 kwietnia 2016r. zapłacił łącznie 3.506 zł a łączna kwota wraz z odsetkami, kosztami upomnień i kosztami egzekucji na dzień 29 marca 2016r. wynosiła 5.834,88 zł.

Zatem nie został spełniony warunek z cytowanego wyżej przepisu nawet przy przyjęciu, że bieg dwunastomiesięcznego terminu od uprawomocnienia się decyzji o warunkach abolicji został przerwany w dniu 14 marca 2016r., kiedy wpłynęło pismo ubezpieczonego o podanie należności niepodlegających umorzeniu i ponownie zaczął biec od doręczenia płatnikowi odpowiedzi na to pismo czyli około 22-23 marca 2016r.

Sąd I instancji nie podzielił poglądu ubezpieczonego, że wadliwość decyzji z 5 lutego 2015r. skutkuje brakiem możliwości odmowy umorzenia składek odwołując się do orzeczeń Sądu Apelacyjnego w Łodzi i Gdańsku. W orzeczeniach tych wskazano, że w decyzji wydanej na podstawie art. 1 ust. 8 ustawy z 9 listopada 2012r. o umorzeniu, Zakład obowiązany jest wskazać warunki umorzenia ale także skonkretyzować kwoty niepodlegających umorzeniu składek wraz z wszelkimi kosztami dodatkowymi wymienionymi w ustawie. Mimo tych braków decyzja o warunkach umorzenia nie została przez ubezpieczonego zaskarżona, a ponadto w decyzji z 5 lutego 2016r. trudno było obliczyć odsetki i składki za dalsze przyszłe okresy ewentualnej niepłatności, skoro ubezpieczony nadal prowadził działalność.

Sąd Okręgowy uznał, że ocena prawidłowości decyzji odmawiającej umorzenia należności wydanej na podstawie art. 1 ust. 13 pkt 2 ustawy z 9 listopada 2012r. o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność wskutek niespełnienia warunku, o którym mowa w art. 1 ust. 10 nie może się ograniczać do jej zakwestionowania wyłącznie wobec faktu, że we wcześniejszej decyzji określającej warunki umorzenia wydanej na podstawie art. 1 ust. 8 ustawy organ rentowy zaniechał enumeratywnego wskazania co do należności nie podlegających umorzeniu, które podlegają spłacie w terminie 12 miesięcy od uprawomocnienia decyzji warunkowej

bez uwzględnienia indywidualnych okoliczności danej sprawy, informacji faktycznie udzielonych przez organ rentowy oraz zachowania przez płatnika miary należytej staranności w działaniach zmieniających do wywiązania się z obowiązku uregulowania należności niepodlegających umorzeniu w terminie dwunastu miesięcy od uprawomocnienia się decyzji wydanej na podstawie art. 1 ust. 8 ustawy.

Z decyzji z 5 listopada 2014r. zmienionej decyzją z 5 lutego 2015r. wynika jasno, że spłata należności niepodlegającej umorzeniu obejmuje składki wraz z odsetkami.

Także w informacji z 18 marca 2016r. wyliczającej kwoty należności niepodlegających umorzeniu oprócz kwoty składek wskazano odsetki wyliczone na dzień 29 marca 2016r., koszty upomnień i egzekucji.

Ubezpieczony całej kwoty tych należności nie zapłacił, choć w piśmie wyraźnie wskazano, że do zadłużenia należne są odsetki i koszty upomnień i egzekucji.

Apelację od wyroku wniósł ubezpieczony.

Zaskarżając w całości wyrok Sądu I instancji wyrokowi temu zarzucił:

1/ naruszenie prawa materialnego, tj. art. 1 ust. 10 ustawy z dnia 9 listopada 2012r. o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność (Dz. U. 2012 poz. 1551 ze zm.) poprzez jego błędne zastosowanie i uznanie, że odwołujący nie spełnił wymogów umorzenia składek określonych w wadliwie wydanej decyzji,

2/ błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu, że decyzja określająca warunki umorzenia składek zawierała wszystkie elementy (łącznie z określeniem wysokości należności niepodlegających umorzeniu) określone przepisami prawa umożliwiające dopełnieniem warunków umorzenia składek,

3/ naruszenie przepisu postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c. mające wpływ na wynik sprawy, polegające na zaniechaniu rozważenia przez Sąd I instancji całości materiału dowodowego jak i oceny mocy dowodowej zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności dowodu z przesłuchania ubezpieczonego, a także zaniechania wskazania, na których dowodach Sąd oparł się przy wydawaniu rozstrzygnięcia, a którym odmówił waloru wiarygodności oraz z jakiej przyczyny.

W oparciu o podniesione zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zmianę decyzji i stwierdzenie, że brak jest podstaw do odmowy umorzenia ubezpieczonemu należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne i Fundusz Pracy względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku, a także o zasądzenie od organu rentowego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za I i II instancję.

Apelujący podniósł, że dokonana przez organ rentowy odmowa umorzenia należności mogłaby zostać uznana za prawidłową jedynie wówczas, gdyby wydanie decyzji w niniejszej sprawie zostało poprzedzone wydaniem decyzji, która w zgodny z prawem sposób określiła wszystkie warunki umorzenia, które nie zostałyby spełnione. Jednak taka sytuacja

w niniejszej sprawie nie wystąpiła. W punkcie I decyzji określono kwoty podlegające potencjalnemu umorzeniu należności z tytułu składek, ale nie wskazano w niej jakichkolwiek warunków umorzenia. W punkcie II sentencji decyzji wskazano wyłącznie, że warunkiem umorzenia ww. należności jest spłata należności nie podlegających umorzeniu w terminie

12 miesięcy od dnia uprawomocnienia się decyzji.

Tymczasem wykładania art. 1 ust. 8 ustawy abolicyjnej wskazuje, że ZUS wydaje decyzję określającą warunki umorzenia, w której ustala także kwoty należności, o których mowa w ust. 1 i 6, z wyłączeniem kosztów egzekucyjnych. Przepis ten wyraźnie zatem wskazuje na dwa elementy składowe decyzji z art. 1 ust. 8 ustawy, a mianowicie kwoty należności, o których mowa w ust. 1 i 6 oraz warunki umorzenia.

Przepis art. 107 § 1 k.p.a. stanowi, że decyzja powinna zawierać: oznaczenie organu administracji publicznej, datę wydania, oznaczenie strony lub stron, powołanie podstawy prawnej, rozstrzygnięcie, uzasadnienie faktyczne i prawne, pouczenie, czy i w jakim trybie służy od niej odwołanie, podpis z podaniem imienia i nazwiska oraz stanowiska służbowego osoby upoważnionej do wydania decyzji lub, jeżeli decyzja wydana została w formie dokumentu elektronicznego, powinna być opatrzona bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym za pomocą ważnego kwalifikowanego certyfikatu. Należy wskazać, że ani przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego ani żadne inne przepisy mające zastosowanie w sprawach objętych ustawą abolicyjną nie stwarzają przy tym organowi rentowemu możliwości przenoszenia części obligatoryjnej treści decyzji do jakichś odrębnych pism, oznaczonych inaczej niż „decyzja” administracyjna. Jeżeli przyjąć dopuszczalność podejmowania przez organ tego rodzaju działań to prowadziłyby do usankcjonowania sytuacji, dowolnego kształtowania treści decyzji przez organ rentowy. W niniejszej sprawie nie zachodził żaden powód, dla którego organ rentowy musiałby zamieszczać rozstrzygnięcie o rodzaju i kwotach należności niepodlegających umorzeniu w odrębnym piśmie, a nie w samej decyzji. Jeśli bowiem organ rentowy mógł w dniu wydania decyzji ustalić wysokość należności niepodlegających umorzeniu, jego wynikającym z ustawy abolicyjnej obowiązkiem było zamieszczenie tego rozstrzygnięcia wprost w wydanej decyzji.

W związku z powyższym należy uznać, że Sąd I instancji w sposób błędny dokonał analizy materiału dowodowego, a zatem zasadny jest wniosek o zmianę wyroku poprzez zmianę zaskarżonej decyzji i stwierdzenie, że brak jest podstaw do odmowy umorzenia ubezpieczonemu należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, i Fundusz Pracy.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie.

Nie ulega wątpliwości Sądowi Apelacyjnemu, że w stanie faktycznym niniejszej sprawy niepowiadomienie przez organ rentowy ubezpieczonego o kwocie zaległości niepodlegającej umorzeniu stanowi błąd organu rentowego.

Podkreślenia wymaga, że postępowanie przed organem rentowym, jako organem administracji publicznej kształtują naczelną zasady postępowania administracyjnego, określone w poniższych przepisach ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. Kodeksu postępowania administracyjnego (Dz.U. 2017.1257):

Art. 7. W toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, z urzędu lub na wniosek stron podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli.

Art. 7a. § 1. Jeżeli przedmiotem postępowania administracyjnego jest nałożenie na stronę obowiązku bądź ograniczenie lub odebranie stronie uprawnień, a w sprawie pozostają wątpliwości co do treści normy prawnej, wątpliwości te są rozstrzygane na korzyść strony, chyba że sprzeciwiają się temu sporne interesy stron albo interesy osób trzecich, na które wynik postępowania ma bezpośredni wpływ.

Art. 7b. W toku postępowania organy administracji publicznej współdziałają ze sobą w zakresie niezbędnym do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego i prawnego sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli oraz sprawność postępowania, przy pomocy środków adekwatnych do charakteru, okoliczności i stopnia złożoności sprawy.

Art. 8. § 1. Organy administracji publicznej prowadzą postępowanie w sposób budzący zaufanie jego uczestników do władzy publicznej, kierując się zasadami proporcjonalności, bezstronności i równego traktowania.

Art. 9. Organy administracji publicznej są obowiązane do należytego i wyczerpującego informowania stron o okolicznościach faktycznych i prawnych, które mogą mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków będących przedmiotem postępowania administracyjnego. Organy czuwają nad tym, aby strony i inne osoby uczestniczące w postępowaniu nie poniosły szkody z powodu niezajomości prawa, i w tym celu udzielają im niezbędnych wyjaśnień i wskazówek.

Z powyższych przepisów jednoznacznie wynika obowiązek działania w pierwszej kolejności na rzecz strony i w jej interesie, przy uwzględnieniu wszelkich wątpliwości na korzyść strony, również w zakresie obowiązków strony będących przedmiotem postępowania w taki sposób, aby strony z powodu niezajomości prawa nie poniosły szkody.

W ocenie Sądu Apelacyjnego organ rentowy w toku prowadzonego postępowania utracił z pola widzenia powyższe zasady i dokonał interpretacji przepisów niezgodnie z nimi.

Wprawdzie w postępowaniu odwoławczym przed Sądem od decyzji organu rentowego Sąd nie bada formalnej prawidłowości decyzji, nie oznacza to jednak, że zasady te nie obowiązują organu rentowego w toku postępowania przed tym organem.

Dlatego Sąd Apelacyjny uznał, że stanowisko organu rentowego narusza powołane wyżej zasady postępowania administracyjnego, które prowadziło do błędnej konstatacji organu zawartej w zaskarżonej decyzji a dalej do nieprawidłowej konstatacji Sądu I instancji.

Uwzględniając więc treść powołanych przepisów uznać należało, że organ rentowy winien był sam wyliczyć i wskazać odsetki zobowiązując odwołującego do ich zapłaty względnie uznać, że wobec ich zapłaty ubezpieczony spełnił warunki ustawy.

Niewykonanie powyższego przez organ rentowy stanowi błąd organu, narażający odwołującego na szkodę, jest niezgodne z prawem - powołanymi powyżej przepisami Kodeksu postępowania administracyjnego - i działanie takie nie może podlegać ochronie.

Podkreślenia także wymaga, że celem ustawy abolicyjnej jest umorzenie określonych zobowiązań składkowych podmiotu zobowiązanego bez względu na przyczynę powstania tych zobowiązań, a której to przyczyny ani organ rentowy ani Sąd nie są władne oceniać. Przedmiotem rozpoznania może być tylko ocena, czy przesłanki ustawowe do abolicji należności zostały przez zobowiązanego spełnione względnie czy do niespełnienia ich doszło z przyczyn leżących po stronie zobowiązanego czy też po stronie organu rentowego.

W konsekwencji żądanie skarżącego uznać należało za uzasadnione.

Stanowisko w przedmiocie konieczności wskazania w decyzji wszelkich kwot należnych do zapłaty organowi rentowemu podzielił również Sąd Najwyższy w postanowieniu z 17 października 2017r., w sprawie II UZ 63/17.

W uzasadnieniu postanowienia Sąd Najwyższy stwierdził, że użycie w art. 1 ust. 8 ustawy z 2012 r. o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą

zwrotu „ustala także” jasno wskazuje, że przewidziana w tym przepisie decyzja powinna zawierać dwa elementy składowe, po pierwsze - określenie warunków umorzenia ustanowionych w ust. 10-12 oraz po drugie - ustalenie kwot należności podlegających umorzeniu. Warunkiem umorzenia należności składkowych jest nieposiadanie, na dzień wydania decyzji o umorzeniu, składek niepodlegających umorzeniu oraz pozostałych należności powstałych w konsekwencji ich nieopłacenia. Skoro przesłankę spełnienia tego warunku stanowi spłata niepodlegających umorzeniu należności określonych w art. 1 ust. 10 w/w ustawy, w trybie przewidzianym w art. 1 ust. 11 i 12 w/w ustawy, a konsekwencją jego niespełnienia jest wydanie decyzji o odmowie umorzenia należności, to organ rentowy w decyzji wydanej na podstawie art. 1 ust. 8 w/w ustawy powinien warunek ten określić przez wskazanie również kwot należności niepodlegających umorzeniu, przypadających do spłaty na datę złożenia wniosku.

Wskazać należało, że decyzja, wydawana na podstawie art. 1 ust. 8 ustawy abolicyjnej, musi składać się z dwu koniecznych elementów, tj. z ustalenia kwoty należności, o których mowa w art. 1 ust. 1 i 6 tej ustawy, czyli tych, które będą podlegały umorzeniu, oraz z określenia warunków umorzenia, czyli ustalenia kwoty należności nieumarzalnych, wymagających spłacenia. W konsekwencji, decyzja wydana na podstawie art. 1 ust. 8 ustawy abolicyjnej bez określenia kwot należności niepodlegających umorzeniu, o których mowa w art. 1 ust. 10 ustawy, dotknięta jest brakiem, który nie może być naprawiony inaczej niż przez ponowne rozpoznanie sprawy przed organem rentowym. Zaskarżona decyzja dotknięta jest zatem wadą powodującą nierozpoznanie istoty sprawy w postępowaniu sądowym, co uzasadnia zastosowanie art. 477^{14a} w związku z art. 386 § 4 k.p.c. ze względu na brak możliwości merytorycznej jej oceny. Usunięcie wskazanej wadliwości przed Sądem drugiej instancji nie jest możliwe, prowadziłoby bowiem do merytorycznego rozpoznania sporu po raz pierwszy, a ciężar rozważań i przeprowadzenia w całości postępowania dowodowego spoczywałby na Sądzie II instancji, choć winien był tego dokonać organ rentowy.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny, na mocy powołanych powyżej przepisów, orzekł o uchyleniu zaskarżonego wyroku i poprzedzającej go decyzji organu rentowego i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania wprost organowi rentowemu.

/-/ SSA M.Żurecki /-/ SSA M.Małek-Bujak /-/ SSA J.Ansion

Sędzia Przewodniczący Sędzia

ek